

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277936112/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

skedes, nd til sin Gærning på den tyske Købmands Kontor.

Og Benedict sov påny ind, til den gamle, venlige og astmapustende Madam Gundlachsen kom og vækkede ham og tændte Ilden for ham i den lille, trebenede Ovn og luftede ud og redte hans Seng. Eberhard havde redt sin egen, fejlet og lagt Brændet til rette, før han gik.

Benedict kunde ikke snakke med Madam Gundlachsen, ti hun talte kun det jordske Sprog, som Benedict jo ikke forstod, (ti Eberhard vilde bevare hans Øre for dette Huses Tale). Hun var så tyk og så rar og så pustende.

De så sammen på de små, røde Luer, der sprang frem af Træet og legede Tagfat med hverandre; på Sandet, der strøedes i vxlende Figurer på Gulvet; på Mælken, der dannede alle Slags Skikkelser i Øllebrøden: Svaner og Vogne og Træer — alt det, Madam Gundlachsen fortalte om, som hun og hendes Mand, der nu slet ikke mere kunde røre sig for Vattersot i Benene og bare nede i sin Halmstol førte Regnskab over Husets Indtægter og Udgifter, havde set og færdedes imellem, da de var unge, inden de blev så udslidte, at de ikke orkede mere og fik denne her Forretning at bestyre af den fornemme Herre, der ejede den, som han ejede deres lille Hus på Landet.

Tit listede også de hvide Piger op til ham, lå på Gulvet hos ham og legede med Glasskår og Propper og fortalte, at det var Geder og Køer eller Skibe, hvad de nu selv mindedes fra deres Barndom mellem Marker eller ved Stranden.

Men bedst som Legen gik muntrest, og de lo og kravlede omkring ham, blev de kaldt på, og da forandredes deres Ansigter strax og blev som Martyrernes, der pintes i Eberhards Bøger. Og de gik bort så stive og kolde, som kaldtes de fra Legen til Døden. Benedict så bedrøvet efter dem.

Ingensinde rørte de ham, selv ikke under Legen, og altid så de på ham, selv når de allermost lystigt kravlede rundt om ham, med store, andagtsfulde Øjne, som når de om Søndagen med foldede Hænder og sænkede